

Melanconia

La sala del Cafè de l'Escorxador en penombra densa. Tauletes voltades de colles; cadires arrengrades mig plenes. El cantant -tocant-se sempre el cabell- aureolat per la beatitud del llum del focus. Guitarra a les mans, un piano al darrere. Micròfon i una veu que cerca la intimitat.

Es fa difícil descriure una veu: aguda?, fina? melosa? Foscor entre el públic -la barra del bar il·luminada. Públic que és molt jove: noies -botes negres, cames vinclades sobre la cadira, cabellera ben retallada. Observo, però em deixo dur per la melodia que embriaga com quan prens una bona cervesa rossa, com quan glopeges una mica de vi blanc. I et deixes endur. La música i, sobretot la veu humana, sentida en directe, presenta un fimbreg emocional que poques coses sol produir. No és pas el mateix que un cedè.

Els capvespres del diumenge, oimés si fa lluna freda a la ciutat, són llargs i espessos. La veu cantada els torna flonjos, suaus, lleus. Veig i sento com els que escoltem ens tornem molt sensibles al moviment interior que la melodia suscita, ens bressem en la petita raresa de les emocions, per força genèriques. Els joves volen emocions genèriques; el silenci és alegria del vell. Les persones, a mesura que es fan més grans, volen emocions més concretes.

Però jo enyoro les emocions que la veu, - les cançons-, que la guitarra em porta ben endins. Quan vaig sentir, per primer cop, una cançó que parlava d'un viatge a l'Havana, vaig intuir el balbuçig de l'emoció d'un continent nou, el moviment del mar i els contrastos. I vaig imaginar les olors i els colors d'una ciutat rovellada pel mar que desconec, però que imagino, que n'he vist imatges i n'he sentit músiques. Les cançons del Fill del Mestre solen estar tenyides d'una barreja de nostàlgia i fatalisme, d'amor i de desesper. Per això els contrapunts irònics li van tan bé. La melanconia deu ser una de les intenses emocions primeres que sents, de jove. La vida no és mai com havies imaginat. Aquest sol ser un dels desenganys primers: la vida és com és. No està pas feta al teu gust ni al teu desig. És a dir: la vas fent tu, i alhora, té uns ritmes i unes lleis que ni el teu desig ni el teu somni han triat.

La vida és misteriosament vibràtil: de cop, s'esquinça i et deixa tocar una mica de realitat última, l'aroma d'un viure distint. Allò que no pots atrapar amb el llenguatge. I és això -tan

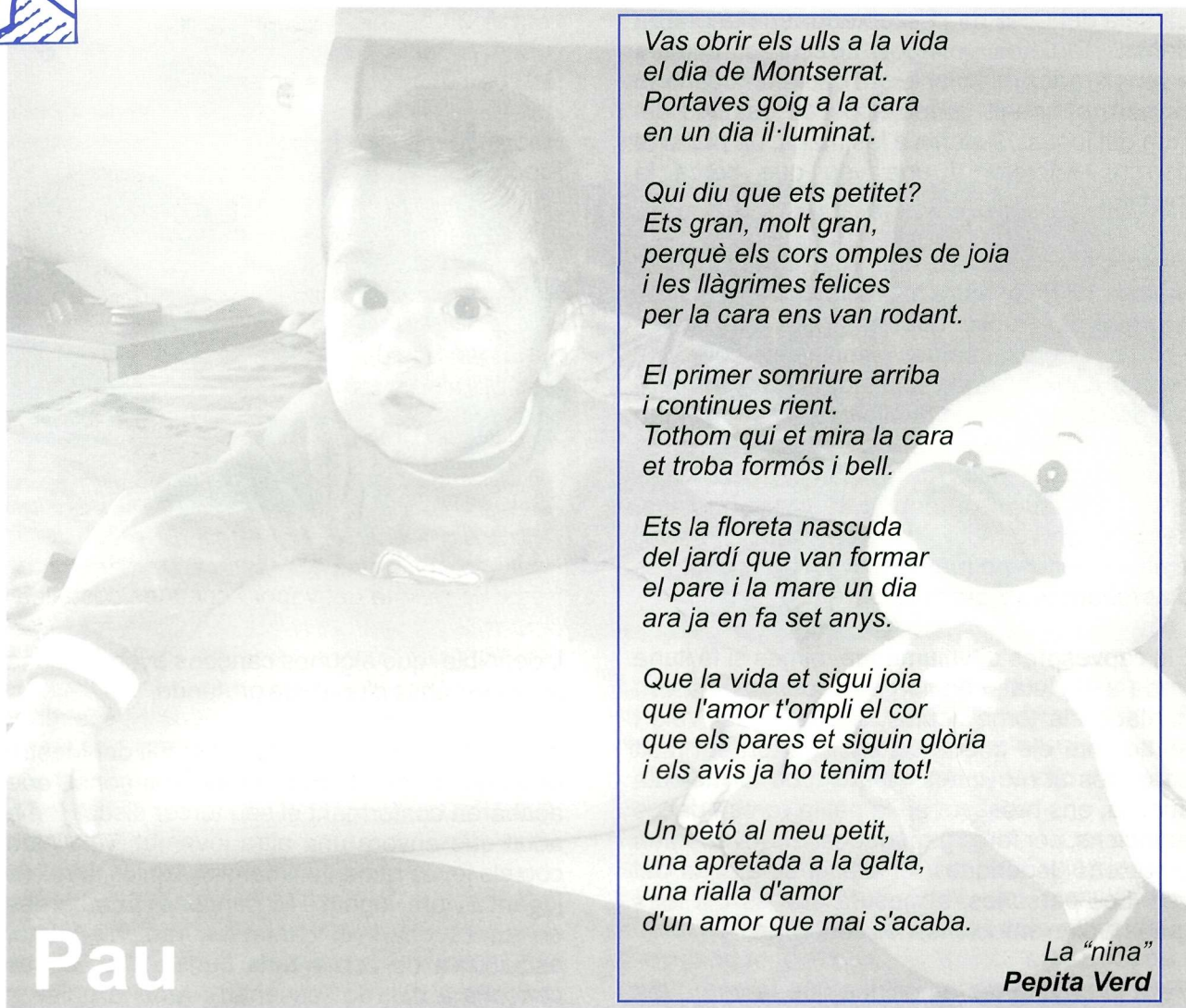
indefinible- que algunes cançons evocuen: una aparició súbita d'una vida profunda.

Diumenge passat vaig sentir el Fill del Mestre ensenyant en públic unes cançons que acabaran conformant el seu tercer disc. Home adult que enyora una altra joventut, veig altre cop els joves radiants, infantils, irònics, tendres jugant a viure, jugant a fer cançons i a cantar-les en un escenari: el cantautor, radiant, foteta, esquitxava de comentaris burletes les seues cançons a dalt de l'escenari, amb la guitarra anava esgarrapant les melodies. Ell se sentia en una nit important, jugant a fer de cantant, content com per anar a dormir pla com tau; el públic jugàvem a fer d'aquella nit gèlida un vespre important per a nosaltres, que acabés en un article, o en un record. Una nit que ens rescabalés de la fredor del diumenge. Em sentia com aquells dies de jove, amb amics, que oïa cançons d'un cantautor en un casset vell. Una forma lleu de viure amb vent a favor.

Andreu Loncà Loncà

Poesia

Pau

Vas obrir els ulls a la vida
el dia de Montserrat.
Portaves goig a la cara
en un dia il·luminat.

Qui diu que ets petitet?
Ets gran, molt gran,
perquè els cors omplés de joia
i les llàgrimes felices
per la cara ens van rodant.

El primer somriure arriba
i continues rient.
Tothom qui et mira la cara
et troba formós i bell.

Ets la floreta nascuda
del jardí que van formar
el pare i la mare un dia
ara ja en fa set anys.

Que la vida et sigui joia
que l'amor t'ompli el cor
que els pares et siguin glòria
i els avis ja ho tenim tot!

Un petó al meu petit,
una apretada a la galta,
una rialla d'amor
d'un amor que mai s'acaba.

La "nina"
Pepita Verd

AMPLITUD

Perpètua la triangular nineta dins l'ull del cingle,
degota llàgrimes grises que s'escolen en la solitud,
-una vall de pell d'argila on goja la quietud.
Tota ella, tota grisa, tot batent, tot amplitud!

La cinglera, ploma d'àliga, escriu l'article.
Si jo sabés desxifrar el jeroglífic o l'enigma
que s'esculpeix en la verticalitat esvelta
i saber el significat de tanta abrupta bellesa.

Dins del congost em respon el so majestàtic de l'orgue,
les branques dels pollancre i pot ser de les falgueres,
o la rialla Gaia de l'aigua que s'arremolina en el Gorg Negre.
Miro dins la meva íntima orografia i plenament puc comprendre.

Com sempre la teva veu Coloma sorgeix de l'espadat i de la ribera,
aiguabarreig entre el teu càntic lliure i la meva sang sorpresa.

Meritxell Sans
Gener del 2009